

Sygn. akt **II AKa 107/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Mania SSA Grzegorz Chojnowski
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2014 r. sprawy

Z. Ł.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt II K 72/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę za to postępowanie w kwocie 2.300 (dwa tysiące trzysta) złotych.

SSA Andrzej Mania SSA Piotr Brodniak SSA Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 107/14

UZASADNIENIE

1. Z. Ł. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od sierpnia 2001 r. do maja 2002 r. w G., z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel Zakładu Pracy (...), wprowadził pracowników Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w błąd co do okoliczności zatrudnienia w firmie (...) jako osoby niepełnosprawnej A. G., w ten sposób, że składając wniosek o refundację kosztów zatrudnienia osoby niepełnosprawnej, we wniosku tym fałszywie wskazywał A. G., jako pracownika firmy, podczas gdy faktycznie nie świadczył on pracy na rzecz firmy (...), czym doprowadził Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającym na przyznaniu refundacji kosztów zatrudniania osoby niepełnosprawnej w łącznej kwocie 2.290,18 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. w G., z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel Zakładu Pracy (...), wprowadził pracowników Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w błąd co do okoliczności zatrudnienia w firmie (...), jako osoby niepełnosprawnej E. S. (1), w ten sposób, że składając wniosek o refundację kosztów zatrudnienia osoby niepełnosprawnej, we wniosku tym fałszywie wskazywał E. S. (1) jako pracownika firmy, podczas gdy faktycznie nie świadczył on pracy na rzecz firmy (...), czym doprowadził Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającym na przyznaniu refundacji kosztów zatrudnienia osoby niepełnosprawnej w łącznej kwocie 2.290,18 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

III. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T., z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako właściciel Zakładu Pracy (...), wprowadził pracowników Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w błąd co do okoliczności zatrudnienia w firmie (...) osób niepełnosprawnych, w ten sposób, że składając wnioski o refundację kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych, we wnioskach tych fałszywie wskazywał jako pracowników firmy osoby, które faktycznie nie świadczyły pracy na rzecz firmy (...), oraz posługując się podrobionymi oraz nierzetelnymi dokumentami związanymi z zatrudnieniem pracowników, które to dokumenty zostały dołączone do akt pracowniczych i stanowiły podstawę uzyskiwania kwot refundacji, w tym:

- podrobioną umowę o pracę z dnia 07.02.2005 r. zawartą pomiędzy Z. Ł. i A. P.,
- podrobioną umowę o pracę z dnia 07.02.2005 r. zawartą pomiędzy Z. Ł. i P. P. (1),
- podrobionym kwestionariuszem osobowym z dnia 03.01.2005 r. na nazwisko A. P.,
- podrobionym zaświadczeniem z dnia 07.02.2005 r. o ukończeniu przez A. P. instruktażu ogólnego i stanowiskowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 07.02.2005 r. podrobił podpis A. P.,
- podrobionym zaświadczeniem z dnia 07.02.2005 r. o ukończeniu przez P. P. (1) instruktażu ogólnego i stanowiskowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 07.02.2005 r.,
- podrobioną informacją do umowy o pracę z A. P. z dnia 05.04.2005 r.,
- podrobioną informacją do umowy o pracę z P. P. (1) z dnia 05.04.2005 r.,
- podrobioną umowę o pracę zawartą pomiędzy Z. Ł. i L. S. z dnia 23.05.2005 r.,
- podrobioną informacją do umowy o pracę z L. S. z dnia 16.05.2005 r.,
- podrobionym zaświadczeniem o ukończeniu przez L. S. instruktażu ogólnego i stanowiskowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 24.05.2005 r.,
- podrobioną umowę o pracę pomiędzy Z. Ł. i K. K. z dnia 31.03.2005 r.,
- podrobionym aneksem do umowy o pracę z K. K. z dnia 31.03.2005 r.,
- podrobioną informacją do umowy o pracę z K. K.,

- listami obecności pracowników, na których podrobiono podpisy następujących osób: A. P., R. K., P. P. (2), G. K., B. P., L. S., J. K. (1), J. K. (2), K. K., E. S. (1), B. K., J. N., Z. K., Z. O., M. K.,

oraz pozornymi umowami o pracę, doprowadził Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającym na przyznaniu refundacji kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych w łącznej kwocie 341.544,55 zł i tak uzyskał:

- w okresie od kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (2) w kwocie 4.321 zł.
- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia A. P. w kwocie 15.709,25 zł.
- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (1) w kwocie 24.807,05 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia M. K. w kwocie 40.319,65 zł.
- w okresie od sierpnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia B. P. w kwocie 28.359,65 zł.
- w okresie od czerwca 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia L. S. w kwocie 12.485 zł.
- w okresie od marca 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (1) w kwocie 27.701,70 zł.
- w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (2) w kwocie 4.372,35 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (2) w kwocie 20.478 zł.
- w okresie od lipca 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia K. K. w kwocie 24.760,80 zł.
- w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia B. K. w kwocie 19.278 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia R. K. w kwocie 35.367,05 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. N. w kwocie 20.509,25 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (1) w kwocie 10.953,50 zł.
- w okresie od maja 2004 r. do czerwca 2005 r. refundację z tytułu zatrudnienia Z. K. w kwocie 26.802,65 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia G. K. w kwocie 41.359,65 zł.
- w okresie kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. refundację z tytułu zatrudnienia W. Z. w kwocie 6.960 zł.

przy czym uzyskana łącznie kwota refundacji stanowiła mienie znacznej wartości, czyniąc sobie jednocześnie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

IV. w okresie od października 2000 r. do czerwca 2006 r. w G., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, jako właściciel Zakładu Pracy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. T., zgłosił w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych nieprawdziwe dane pracowników mające wpływ na prawo do świadczeń z ubezpieczenia pracowników w ten sposób, iż zgłosił fakt zatrudnienia następujących osób:

- w okresie od stycznia 2004 r. do czerwca 2006 r. zatrudnienia A. K.
- w okresie od kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. zatrudnienia P. P. (2)

- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia A. P.
- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia P. P. (1)
- w okresie od maja 2001 r. do maja 2006 r. zatrudnienia M. K.
- w okresie od sierpnia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia B. P.
- w okresie od czerwca 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia L. S.
- w okresie od marca 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia J. K. (1)
- w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. zatrudnienia E. S. (2)
- w okresie od września 2002 r. do maja 2006 r. zatrudnienia J. K. (2)
- w okresie od lipca 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia K. K.
- w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia B. K.
- w okresie od października 2001 r. do maja 2006 r. zatrudnienia R. K.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia J. N.
- w okresie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. oraz w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia E. S. (1)
- w okresie od maja 2004 r. do czerwca 2005 r. zatrudnienia Z. K.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia G. K.
- w okresie kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. zatrudnienia W. Z.
- w okresie od października 2000 r. do listopada 2002 r. oraz od kwietnia 2004 r. do października 2004 r. zatrudnienia L. N.
- w okresie od stycznia 2005 r. do czerwca 2005 r. zatrudnienia J. W.

podczas gdy osoby te faktycznie nie świadczyły pracy na rzecz firmy (...)

tj. o czyn z art. 219 kk w zw. z art. 12 kk

2. R. T. została oskarżona o to, że:

V. w okresie od stycznia 2004 r. do czerwca 2006 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. Ł., z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudniona w Zakładzie Pracy (...) oraz zajmując się w zakładzie prowadzeniem spraw płacowych i kadrowych, wprowadziła pracowników Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w błąd co do okoliczności zatrudnienia w firmie (...) osób niepełnosprawnych, w ten sposób, że składając wnioski o refundację kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych, we wnioskach tych fałszywie wskazywała jako pracowników firmy osoby, które faktycznie nie świadczyły pracy na rzecz firmy (...), oraz poprzez podrobienie następującej dokumentacji pracowniczej:

- umowy o pracę pomiędzy Z. Ł. i K. K. z dnia 31.03.2005 r.,
- aneksu do umowy o pracę z K. K. z dnia 31.03.2005 r.,

- informacji do umowy o pracę z K. K.,

a także posługując się podrobionymi oraz nierzetelnymi dokumentami związanymi z zatrudnieniem pracowników, które to dokumenty zostały dołączone do akt pracowniczych i stanowiły podstawę uzyskiwania kwot refundacji, w tym:

- podrobioną umowę o pracę z dnia 07.02.2005 r. zawartą pomiędzy Z. Ł. i A. P.,

- podrobioną umowę o pracę z dnia 07.02.2005 r. zawartą pomiędzy Z. Ł. i P. P. (1),

- podrobionym kwestionariuszem osobowym z dnia 03.01.2005r. na nazwisko A. P.,

- podrobionym zaświadczeniem z dnia 07.02.2005 r. o ukończeniu przez A. P. instruktażu ogólnego i stanowiskowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 07.02.2005 r. podrobił podpis A. P.,

- podrobionym zaświadczeniem z dnia 07.02.2005 r. o ukończeniu przez P. P. (1) instruktażu ogólnego i stanowiskowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 07.02.2005 r.,

- podrobioną informacją do umowy o pracę z A. P. z dnia 05.04.2005 r.,

- podrobioną informacją do umowy o pracę z P. P. (1) z dnia 05.04.2005 r.,

- podrobioną umowę o pracę zawartą pomiędzy Z. Ł. i L. S. z dnia 23.05.2005 r.,

- podrobioną informacją do umowy o pracę z L. S. z dnia 16.05.2005 r.,

- podrobionym zaświadczeniem o ukończeniu przez L. S. instruktażu ogólnego i stanowiskowego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 24.05.2005 r.,

- listami obecności pracowników, na których podrobiono podpisy następujących osób: A. P., R. K., P. P. (2), G. K., B. P., L. S., J. K. (1), J. K. (2), K. K., E. S. (1), B. K., J. N., Z. K., Z. O., M. K.,

oraz pozornymi umowami o pracę, doprowadziła Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem polegającym na przyznaniu refundacji kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych w łącznej kwocie 341.544,55 zł. w tym:

- w okresie od kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (2) w kwocie 4.321 zł.

- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia A. P. w kwocie 15.709,25 zł.

- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (1) w kwocie 24.807,05 zł.

- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia M. K. w kwocie 40.319,65 zł.

- w okresie od sierpnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia B. P. w kwocie 28.359,65 zł.

- w okresie od czerwca 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia L. S. w kwocie 12.485 zł.

- w okresie od marca 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (1) w kwocie 27.701,70 zł.

- w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (2) w kwocie 4.372,35 zł.

- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (2) w kwocie 20.478 zł.

- w okresie od lipca 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia K. K. w kwocie 24.760,80 zł.

- w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia B. K. w kwocie 19.278 zł.

- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia R. K. w kwocie 35.367,05 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. N. w kwocie 20.509,25 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (1) w kwocie 10.953,50 zł.
- w okresie od maja 2004 r. do czerwca 2005 r. refundację z tytułu zatrudnienia Z. K. w kwocie 26.802,65 zł.
- w okresie od stycznia 2004 r. do czerwca 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia G. K. w kwocie 41.359,65 zł.
- w okresie kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. refundację z tytułu zatrudnienia W. Z. w kwocie 6.960 zł.

przy czym uzyskana łącznie kwota refundacji stanowiła mienie znacznej wartości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

VI. w okresie od października 2001 r. do czerwca 2006 r. w G., działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, będąc zatrudniona w Zakładzie Pracy (...) oraz zajmując się w zakładzie prowadzeniem spraw płacowych i kadrowych, działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. Ł., zgłosiła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych nieprawdziwe dane pracowników mające wpływ na prawo do świadczeń z ubezpieczenia pracowników w ten sposób, iż zgłosił fakt zatrudnienia następujących osób:

- w okresie od stycznia 2004 r. do czerwca 2006 r. zatrudnienia A. K.
- w okresie od kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. zatrudnienia P. P. (2)
- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia A. P.
- w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia P. P. (1)
- w okresie od maja 2001 r. do maja 2006 r. zatrudnienia M. K.
- w okresie od sierpnia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia B. P.
- w okresie od czerwca 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia L. S.
- w okresie od marca 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia J. K. (1)
- w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. zatrudnienia E. S. (2)
- w okresie od września 2002 r. do maja 2006 r. zatrudnienia J. K. (2)
- w okresie od lipca 2005 r. do maja 2006 r. zatrudnienia K. K.,
- w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia B. K.
- w okresie od października 2001 r. do maja 2006 r. zatrudnienia R. K.
- w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia J. N.
- w okresie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. oraz w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. zatrudnienia E. S. (1)
- w okresie od maja 2004 r. do czerwca 2005 r. zatrudnienia Z. K.

- w okresie od stycznia 2004 r. do czerwca 2006 r. zatrudnienia G. K.

- w okresie kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. zatrudnienia W. Z.

- w okresie od października 2000 r. do listopada 2002 r. oraz od kwietnia 2004 r. do października 2004 r. zatrudnienia L. N.

- w okresie od stycznia 2005 r. do czerwca 2005 r. zatrudnienia J. W.

podczas gdy osoby te faktycznie nie świadczyły pracy na rzecz firmy (...)

tj. o czyn z art. 219 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 r., wydanym w sprawie II K 72/13 Z. Ł. uznał za winnego popełnienia:

- czynu opisanego w punkcie I, z tą zmianą, że oskarżony dopuścił się go w okresie od sierpnia 2001 r. do 31 grudnia 2001 r., a wysokość refundacji wyniosła 10.148,14 zł. i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i 30 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

- czynu opisanego w punkcie II i za ten czyn, na podstawie art. art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 20 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda,

- czynu opisanego w punkcie III, z tym że ustalił, że oskarżony otrzymał następujące kwoty z tytułu refundacji kosztów zatrudnienia:

1. w okresie od kwietnia 2004 r. do lutego 2005 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (2) w kwocie 4.321 zł

2. w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia A. P. w kwocie 13.296,66 zł

3. w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (1) w kwocie 21.677,75 zł

4. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia M. K. w kwocie 39.007,64 zł

5. w okresie od sierpnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia B. P. w kwocie 26.767,71 zł

6. w okresie od czerwca 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia L. S. w kwocie 10.152,27 zł

7. w okresie od marca 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (1) w kwocie 26.397,10 zł

8. w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (2) w kwocie 2.472,36 zł

9. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (2) w kwocie 18.264,24 zł

10. w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia K. K. w kwocie 30.594,50 zł

11. w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 B. K. w kwocie 18.096,28 zł

12. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 R. K. w kwocie 34.595,43 zł

13. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. N. w kwocie 18.682,20 zł

14. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. E. S. (1) w kwocie 30.737,30 zł

15. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. Z. K. w kwocie 27.161,57 zł

16. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia G. K. w kwocie 37.563,44 zł

17. w okresie od kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. refundację z tytułu zatrudnienia W. Z. w kwocie 5.706,53 zł

a łączna wartość refundacji wyniosła 365.493,98 zł i kwalifikując ten czyn jako występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, jako łączną, Sąd Okręgowy orzekł wobec Z. Ł. karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Odnośnie czynu opisanego w punkcie IV Sąd Okręgowy ustalił, iż stanowi on wykroczenie z art. 98 ust 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585) i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw postępowanie wobec Z. Ł. umorzył.

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy uznał R. T. za winną popełnienia:

- czynu opisanego w punkcie V z tymi zmianami, że ustalił, iż oskarżona doprowadziła do wypłaty przez pokrzywdzony PFRON następujących kwot z tytułu refundacji kosztów zatrudnienia:

1. w okresie od kwietnia 2004 r. do lutego 2005 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (2) w kwocie 4.321 zł

2. w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia A. P. w kwocie 13.296,66 zł

3. w okresie od lutego 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia P. P. (1) w kwocie 21.677,75 zł

4. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia M. K. w kwocie 39.007,64 zł

5. w okresie od sierpnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia B. P. w kwocie 26.767,71 zł

6. w okresie od czerwca 2005 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia L. S. w kwocie 10.152,27 zł

7. w okresie od marca 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (1) w kwocie 26.397,10 zł ,

8. w okresie od lutego 2006 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (2) w kwocie 2.472,36 zł

9. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. K. (2) w kwocie 18.264,24 zł

10. w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia K. K. w kwocie 30.594,50 zł

11. w okresie od kwietnia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia ' B. K. w kwocie 18.096,28 zł

12. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia R. K. w kwocie 34.595,43 zł

13. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia J. N. w kwocie 18.682,20 zł

14. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia E. S. (1) w kwocie 30.737,30 zł

15. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia Z. K. w kwocie 27.161,57 zł

16. w okresie od stycznia 2004 r. do maja 2006 r. refundację z tytułu zatrudnienia G. K. w kwocie 37.563,44 zł

17. w okresie od kwietnia 2004 r. do grudnia 2004 r. refundację z tytułu zatrudnienia W. Z. w kwocie 5.706,53 zł

a łączna wartość refundacji wyniosła 365.493,98 zł i kwalifikując ten czyn jako występek z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Odnośnie czynu opisanego w punkcie VI Sąd Okręgowy ustalił, iż stanowi on wykroczenie z art. 98 ust 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585) i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw postępowanie wobec R. T. umorzył.

Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk, wykonanie kar pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy warunkowo zawiesił, w przypadku Z. Ł. na okres próby 4 lat, a w przypadku R. T. na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 72 § 2 kk Sąd Okręgowy zobowiązał Z. Ł. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kwoty 377.932,30 złotych w terminie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, jednakże nie mniej niż 5.000 złotych miesięcznie.

Na podstawie art. 72 § 2 kk Sąd Okręgowy orzekł wobec R. T. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 4.000 złotych, płatne w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku.

W oparciu o przepis art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonych kar grzywny, Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności i tak:

- Z. Ł. od dnia 12.06.2006 r. do dnia 14.06.2006 r.

- R. T. od dnia 12.06.2006 r. do dnia 13.06.2006 r.

Nadto Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca Z. Ł. i zarzucił mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu:

a) w zakresie czynów objętych punktem I i II części wstępnej wyroku, że:

- oskarżony Z. Ł. świadomie i umyślnie składał wnioski o refundację i tym samym pozyskanie świadczeń z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, fałszywie wskazując zatrudnienie A. G. i E. S. (1), podczas gdy w/w osoby faktycznie nie świadczyły pracy na rzecz firmy (...), czym doprowadził Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 12. 438,32 zł i tym samym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy wniosek taki jest nieuzasadniony, albowiem treść art. 22 k.p. i art. 23¹ k.p. oraz zgromadzony materiał dowodowy, przede wszystkim w postaci zeznań świadków J. M. oraz I. J. nie pozwala na przyjęcie takiego ustalenia;

b) w zakresie czynu objętego punktem III części wstępnej wyroku, że:

- oskarżony Z. Ł. z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z R. T., w celu pozyskania świadczeń z PEFRON składał wnioski o refundację, w których wskazywał jako pracowników firmy (...) osoby, które faktycznie nie świadczyły pracy, jak i również w celu osiągnięcia pożądanego skutku, posłużył się podrobionymi oraz nierzetelnymi dokumentami związanymi z zatrudnieniem pracowników, które to dokumenty zostały dołączone do akt pracowniczych i stanowiły podstawę uzyskiwania kwot refundacji i tym samym swoim działaniem zrealizował

znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., podczas gdy wniosek taki jest nieuzasadniony, albowiem treść art. 22 k.p., art. 23⁽¹⁾ k.p., 81 k.p. oraz zgromadzony materiał dowodowy, przede wszystkim w postaci zeznań świadków: M. K., B. P., J. N., J. K. (1), K. K., G. K., W. Z., P. P. (2), L. S., E. S. (2), J. K. (2), R. K., E. S. (1), L. N., J. W. i A. K., z którego to nie wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony Z. Ł. wiedział o tym, że niektóre dokumenty są nieautentyczne, nie pozwala na przyjęcie takiego ustalenia;

II. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu w postaci powołania biegłego i sporządzenia przez niego opinii na okoliczność ustalenia rzeczywistej wysokości wyrządzonej domniemanym przestępstwem szkody oraz określenia zarówno sposobu jak i podmiotu, na którego rzecz powinna nastąpić zapłata, bowiem rozstrzygnięcie niniejszych okoliczności w sposób właściwy wymaga wiadomości specjalnych, zwłaszcza, że suma wskazana przez Sąd w punkcie III wyroku, winna zostać pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę odprowadzonych z tytułu zawartych umów składek na ubezpieczenie społeczne do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z tytułu podatku dochodowego do Urzędu Skarbowego;

b) art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. poprzez ocenę dowodów podporządkowaną wydanemu orzeczeniu i rozstrzygnięcie wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości w zakresie faktycznego pozostawania w stosunku pracy M. K., B. P., J. N., J. K. (1), K. K., G. K., W. Z., P. P. (2), A. P., P. P. (1), L. S., E. S. (2), J. K. (2), B. K., R. K., E. S. (1), L. N., J. W. i A. K. ze Z. Ł., na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym pominięciu wyjaśnień oskarżonego Z. Ł. oraz świadków: M. K., K. K., B. P., R. K., J. N., A. G., P. P. (2), L. N. oraz A. K., którzy konsekwentnie wskazywali, iż świadczyli pracę na rzecz (...).

III. obrazę prawa materialnego, tj. art. 294 § 1 kk i art. 65 kk poprzez jego niezasadne zastosowanie, w sytuacji gdy, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak jest racjonalnych podstaw pozwalających na wyciągnięcie tak ultymatywnych wniosków, iż oskarżony pozyskiwał przez znaczny okres czasu korzyści majątkowe w znacznym rozmiarze, z których uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Formułując te zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynów i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego stanowiło wykroczenie przeciwko prawom pracownika oraz przepisom ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i wypełniało znamiona czynu określonego w treści art. 281 pkt 2 i 6 k.p., a w konsekwencji umorzenie postępowania w trybie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., ewentualnie o

- uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W piśmie z dnia 1 kwietnia 2014 r. stanowiącym uzupełnienie apelacji, substytut obrońcy oskarżonego, zarzucił ponadto wyrokowi rażącą niewspółmierność, surowość orzeczonego wobec Z. Ł. obowiązku w przedmiocie naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę na rzecz Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kwoty 377.932,30 złotych w terminie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, jednakże nie mniej niż 5.000 złotych miesięcznie, w sytuacji gdy treść, a nadto dyspozycja art. 53 kk oraz aktualna sytuacja majątkowa, osobista, a przede wszystkim zdrowotna oskarżonego, nawet przy zachowaniu przez niego należytej staranności, nie pozwala na jego właściwą realizację w czasie i formie ustalonej przez Sąd pierwszej instancji.

Podnosząc ten zarzut autor wspomnianego pisma, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonego wobec oskarżonego Z. Ł. na zasadzie art. 72 § 2 kk obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami, w zakresie zarówno terminu wykonania obowiązku, jak też wysokości miesięcznej raty, poprzez ustalenie terminu jego wykonania na okres 4 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Dokonując takiej oceny skargi na wstępie wypada zauważyć, że jej uzasadnienie, jakkolwiek jest obszerne, to jednak w swej warstwie merytorycznej pozbawione jest tego waloru. Autor apelacji ogranicza się bowiem do kilkudziesięciu, mniej lub bardziej rozbudowanych, aczkolwiek, mimo wszystko, arbitralnych tez i na ich podstawie stara się przekonać, że oskarżony i osoby wymienione w opisach przypisanych mu czynów rzeczywiście pozostawały w stosunku zatrudnienia. Formułując swe uwagi, skarżący pomija jednocześnie te, podważające je argumenty, które zostały zaprezentowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zaś w aspekcie już stricte technicznym, nie zachowuje pewnej systematyki swoich wywodów, przeplatając te dotyczące oceny dowodów, na przykład z tymi, które traktują na temat istoty prawnej stosunku pracy, przestoju czy też gotowości do pracy.

Taki a nie inny kształt apelacji w pierwszej kolejności wymagał więc uszeregowania przedstawionych w niej uwag, zaś odnosząc się do nich, trzeba podkreślić, że skarżący z jednej strony formułuje tezę „(...) iż niejednoznaczność dowodów osobowych, na których w zasadniczej mierze oparł się sąd orzekający, nie daje podstaw, by można było stwierdzić, że dokonanie w/w przestępstw miało miejsce”, z drugiej natomiast, eksponuje tylko niektóre dowody o charakterze osobowym i co więcej, czyni to w zupełnym oderwaniu od realiów rozpoznawanej sprawy. I tak, na kanwie zeznań G. K. apelujący zbywa milczeniem to, że wedle ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy, notabene jak najbardziej trafnych, wymieniony w ogóle nie otrzymywał wynagrodzenia. Z kolei w przypadku zeznań W. Z., skarżący przechodzi do porządku nad tym, że faktycznie wykonywała ona pracę nakładczą, zaś formalnie była zatrudniona na umowę o pracę. Uwarunkowanie to apelujący dostrzega natomiast w przypadku J. K. (2) i jednocześnie wskazuje, że z jego zeznań złożonych w dniach 26 czerwca 2009 r. i 28 lutego 2012 r. wynika, iż nie prowadził działalności na własny rachunek, zaś faktury za uszyte rękawice wystawiał w imieniu pracodawcy, to jest firmy (...). Rzecz jednak w tym, że tej treści zeznania J. K. (2) są sprzeczne z jego relacją na ten temat pochodzącą z postępowania przygotowawczego (k.659-660), z której to jednoznacznie wynika, że swą pracę faktycznie wykonywał jako nakładca. Nawiązując zaś do zeznań, a właściwie nie do zeznań, lecz ustaleń dotyczących L. S., autor apelacji zupełnie nie zważa na to, że podpis wymienionego na umowie o pracę, która rzekomo wiązała go z firmą (...), jak również jego podpisy na listach obecności zostały sfalszowane. Skarżący pomija również i to, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a konkretnie na stronach 36-38 tego dokumentu, Sąd meriti przedstawił wyczerpującą i z tego względu nie wymagającą powtarzania analizę zeznań świadków, o których to apelujący zaledwie wspomina, a którzy to nieprawdziwie twierdzili, że L. S. przez wiele lat pracował w firmie (...), a po wyjeździe do Szkocji, poszukiwał dla tej firmy zleceń.

Odnosząc się do ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy na temat rzekomego zatrudnienia M. K. skarżący podnosi, że obowiązkiem wymienionego było pozyskiwanie nowych klientów a nie ich katalogowanie. W związku z tym „brak wskazania pozyskania klientów nie świadczy o niepozostawaniu (M. K. – uwaga Sądu Apelacyjnego) w stosunku pracy”. Natomiast w kwestii rzekomego zatrudnienia K. K. apelujący stwierdza, że znajomość pracowników w zakładzie pracy (a właściwie, jak ustalił to Sąd Okręgowy, nieznajomość tychże pracowników) nie jest cechą stosunku pracy. Obie przytoczone konkluzje są niewątpliwie trafne, tyle tylko, że formułując je, skarżący po raz kolejny zbywa milczeniem szereg uwarunkowań faktycznych i dowodowych, których istnienie prowadzi do oczywistego wniosku, a mianowicie, że M. K. i K. K. w rzeczywistości nie świadczyli pracy na rzecz (...), zaś ich zeznania sugerujące, że było inaczej są nieprawdziwe. W tym miejscu zbędnym jest natomiast przytaczanie wspomnianych uwarunkowań, a to dlatego, że w istocie rzeczy prowadziłyby to do powielenia tego fragmentu wszechstronnych i przekonywających rozważań Sądu orzekającego, który znalazł odzwierciedlenie na stronach 38-40 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Formułując lakoniczne uwagi dotyczące R. K. autor apelacji znów pomija to co na temat sytuacji wymienionego przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji. Tymczasem na stronach 40-41 tego dokumentu ów Sąd, w sposób wszechstronny i co istotne wyczerpujący, zaprezentował argumenty, które przekonują i to ponad wszelką wątpliwość, że R. K. tylko formalnie był pracownikiem firmy (...), zaś w rzeczywistości nie świadczył

na jej rzecz pracy. Słuszność tej tezy, zdaniem Sądu odwoławczego, jest na wskroś oczywista, a wspomniany wcześniej charakter argumentów ją uzasadniających powoduje, że zbędnym jest ich powielanie.

Natomiast analizując sytuację A. (a nie A. (1), jak wskazuje apelujący) G., Sąd meriti, jak wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str.42-43), miał w polu widzenia zeznania wymienionego, w tym, między innymi, to, że miał on pracować w firmie (...), a także w firmie należącej do oskarżonego. A zatem, ta poruszona przez apelującego kwestia była przedmiotem zainteresowania Sądu Okręgowego. Rzecz jednak w tym, że autor apelacji nie dostrzega już tego, że rozstrzygając ową kwestię Sąd meriti bardzo dokładnie przeanalizował zeznania nie tylko A. G., ale również innych, faktycznie zatrudnionych w (...) osób (P. B. i P. G.) i na tej podstawie prawidłowo skonstatował, że A. G. w rzeczywistości nie świadczył pracy na rzecz firmy oskarżonego, a jedynie był wykazywany przez niego w dokumentacji jako osoba zatrudniona na jednym z nowo utworzonych dla niepełnosprawnych stanowisk pracy.

W nawiązaniu do zeznań A. P. i P. P. (1) apelujący stwierdza, że są one niekonsekwentne, aczkolwiek nie wskazuje na czym owa niekonsekwencja miałyby polegać. Formułując tę gołosłowną sugestię, skarżący traci jednocześnie z pola widzenia to, co na kanwie wspomnianych zeznań jest najistotniejsze, a mianowicie, że relacje wymienionych osób wprost dowodzą, iż w rzeczywistości nigdy nie pracowały one w firmie (...). Natomiast akcentowany przez skarżącego fakt wypowiedzenia przez P. P. (1) umowy o pracę, której wcześniej nie podpisał i nie zawierał, niczego w ocenie jego zeznań nie zmienia. Jest przecież oczywistym, że dokonanie tego wypowiedzenia przez P. P. (1) było wręcz konieczne a to dlatego, że stanowiło ono jeden z elementów, który stwarzał pozory legalności procederu prowadzonego przez oskarżonego.

Jeśli zaś chodzi o wyjaśnienia, a nie zeznania, jak wskazuje apelujący, R. T. postrzeganych w tych fragmentach, które dotyczą rzekomego zatrudnienia A. K., J. K. (1) i M. K., to wypada zwrócić uwagę apelującemu, że wyjaśnienia te nie są jedynym dowodem, który przekonuje o tym, że dwaj ostatni tylko formalnie byli zatrudnieni w firmie (...), zaś A. K. faktycznie tam pracowała, ale jedynie do końca 2003 r. W tym miejscu oczywiście zbędnym jest przytaczanie tych dowodów skoro apelujący w ogóle do nich nie nawiązuje, a Sąd Okręgowy nie tylko, że je przedstawił, ale również wszechstronnie przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.7, 13-14, 28-30 i 38). Na marginesie tych uwag trzeba jednocześnie zaakcentować, że wbrew sugestii apelującego, to nie kto inny, lecz właśnie R. T., była obok oskarżonego osobą najlepiej zorientowaną w sprawach płacowych i personalnych firmy (...).

Natomiast odnośnie pozostałych, fikcyjnie zatrudnianych przez oskarżonego osób, autor apelacji ogranicza się do gołosłownego i arbitralnego w swej wymowie sformułowania, a mianowicie, że osoby te zostały dopuszczone do pracy i co więcej wykonywały ją, a w związku z tym zawarte z nimi umowy o pracę nie były pozorne. Tymczasem w rzeczywistości było zupełnie inaczej, a przekonuje o tym wszechstronna i wyczerpująca argumentacja zaprezentowana w pisemnych motywach kwestionowanego orzeczenia. Jej obszerność i wspomniany wcześniej charakter powodują, że oczywiście zbędnym jest powielanie owej argumentacji, zwłaszcza, że swoistą dla niej przeciwwagą ma być lakoniczna, gołosłowna a przy tym arbitralnie sformułowana przez apelującego teza.

Jeśli zaś chodzi o eksponowane w apelacji zeznania J. M. i I. J., to w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że pierwsza z wymienionych była pracownikiem (...) Centrum Pomocy Rodzinie i Polityki Społecznej w G., natomiast druga, pracownikiem Powiatowego Urzędu Pracy w G.. Z kolei Centrum, o którym mowa, było wykonawcą tego rodzaju umów, które łączyły, między innymi, Z. Ł. z Prezydentem G.. Realizacja tych umów, a konkretnie rzecz ujmując, wypłata środków pieniężnych stanowiących refundację kosztów utworzenia nowego stanowiska pracy, następowała zaś na podstawie dokumentów przedkładanych przez oskarżonego. Te natomiast obrazowały fikcyjny stan zatrudnienia w firmie (...) i na bieżąco (o czym poniżej) nie były badane przez pracowników Centrum pod kątem zgodności zawartych w nich danych ze stanem rzeczywistym. W tej sytuacji nie dziwi więc fakt, że pracownicy wspomnianego Centrum, w tym między innymi, J. M., nie mieli wątpliwości co do rzetelności dokumentów przedkładanych przez Z. Ł., zaś taki, utrzymujący się stan rzeczy stwarzał mu warunki do prowadzenia przestępczego procederu. Natomiast zeznania I. J. należy odczytywać w kontekście, na który zwraca uwagę sam apelujący, a mianowicie w kontekście kontroli dokonywanych w firmie (...). Ze wspomnianych zeznań wynika bowiem, że właśnie tego rodzaju kontrole poprzedzały wypłatę środków uzyskiwanych przez oskarżonego. W materiale aktowym niniejszej

sprawy nie ma co prawda protokołów obrazujących kontrole dokonywane przez pracowników Powiatowego Urzędu Pracy w G., niemniej jednak znajdują się dwa inne, odzwierciedlające przebieg i wyniki kontroli przeprowadzonych przez (...) Centrum Pomocy Rodzinie i Polityki Społecznej w G. (k.3081 i k.3082). Abstrahując od ich liczby, która wskazuje, że owe kontrole były sporadyczne, wypada natomiast podkreślić, że w efekcie wspomnianych kontroli stwierdzono, iż nie wszystkie stanowiska pracy w firmie (...) były obsadzone. Ujawnienie takiego stanu rzeczy nie tylko więc, że nie przeczy ustaleniom poczynionym przez Sąd meriti, ale co więcej, utwierdza w przekonaniu, że ustalenia te są prawidłowe. Na marginesie tej tezy należy jednocześnie wyrazić zdziwienie i dezaprobatę wobec faktu, że wyniki rzeczonych kontroli nie zainspirowały urzędników (...) Centrum Pomocy Rodzinie i Polityki Społecznej w G., a także Powiatowego Urzędu Pracy w G. do zintensyfikowania działań kontrolnych, co w efekcie, już wtedy, mogłoby doprowadzić do takich wniosków jakie aktualnie sformułował Sąd Okręgowy.

Natomiast nawiązując do uwagi apelującego, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wysokości uzyskiwanych przez oskarżonego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przychodów i dochodów w latach 2000-2006, wypada jedynie powtórzyć za tym Sądem (str.26-27 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), że informacje na ten temat nie mają żadnego znaczenia. Rację ma bowiem Sąd orzekający, że zestawienia pracowników i deklaracje podatkowe składane przez oskarżonego nie są dowodami, które potwierdzają, że wszystkie wymienione w tych zestawieniach osoby faktycznie świadczyły pracę na rzecz firmy (...). Jest przecież oczywistym, jak trafnie zauważył to Sąd Okręgowy, że Z. Ł. odprowadzał podatki również za osoby, które zatrudniał fikcyjnie. To z kolei było konieczne dla zachowania pozorów zatrudnienia i w konsekwencji stwarzało oskarżonemu sposobność do kontynuowania przestępczej działalności.

Reasumując dotychczasowe rozważania stwierdzić więc należy, że Sąd Okręgowy rozpoznający przedmiotową sprawę zgromadził wszystkie dostępne mu dowody i bezbłędnie je ocenił. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że owa ocena uwzględnia treść poszczególnych dowodów oraz ich wzajemne relacje, a także te wszystkie wskazania, o których mowa w art. 7 kpk. Jednocześnie należy podkreślić, że dokonana przez przyzmat tych wskazań analiza wszystkich wyczerpująco uzyskanych dowodów nie rodzi wątpliwości przewidzianych w art. 5 § 2 kpk, a więc takich których usunięcie nie byłoby możliwe. Co więcej, wspomniana analiza prowadzi do oczywistego w swej wymowie wniosku, że wszystkie osoby wymienione w opisach czynów przypisanych oskarżonemu tylko pozornie pozostawały z nim w stosunku pracy, co innymi słowy oznacza, że były one zatrudnione w firmie (...) fikcyjnie. Przekonania o słuszności tej tezy nie mogą zaś zmienić teoretyczne uwagi apelującego na temat istoty stosunku pracy, umowy o pracę, czy też przestoju w pracy bądź gotowości pracownika do jej świadczenia. Czyniąc te uwagi autor apelacji traci bowiem całkowicie z pola widzenia prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy fakty, które tworzą realia rozpoznawanej sprawy. W ich świetle jest natomiast oczywistym to, co znalazło odzwierciedlenie w konkluzji Sądu orzekającego sformułowanej na stronie 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jej trafność powoduje, że wystarczającym jest powtórzenie za Sądem meriti, iż w niektórych przypadkach oskarżony w ogóle nie miał zamiaru rzeczywiście zatrudnić danej osoby, pomimo, że wykazywała ona gotowość do podjęcia pracy. W innych przypadkach, takiego zamiaru nie miały obydwie strony, bądź też inna była treść stosunku prawnego, który łączył strony, a jeszcze w innych przypadkach, stosunek pracy uległ rozwiązaniu już wcześniej. Na kanwie takich ustaleń wręcz irracjonalnie brzmią twierdzenia apelującego jakoby poszczególne osoby pozostawały w gotowości do świadczenia pracy, bądź nie świadczyły jej na skutek przestoju. Trudno bowiem wyobrazić sobie aby wspomniana gotowość do pracy, czy też przestój w niej, trwały kilka miesięcy a nawet lat. Gdyby natomiast któraś z tych sytuacji faktycznie się zmaterializowała, to niewątpliwie rację ma apelujący, że oskarżony zachowałby prawo do refundacji wynagrodzenia. Tyle tylko, że na gruncie przedmiotowej sprawy tak nie jest. Poszczególne osoby wymienione w zarzutach tylko pozornie były zatrudnione w firmie (...) i nie otrzymywały żadnego wynagrodzenia. Z kolei oskarżony, wprowadzając w błąd co do tego faktu pracowników Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, otrzymywał refundację rzekomo wypłacanych wynagrodzeń, co w konsekwencji oznacza, że takim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanych mu przestępstw. Zasadność tej konstatacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest nad wyraz oczywista i nie może jej zmienić przywoływane przez apelującego rozstrzygnięcie sprawy IV P 480/12 Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim. Trzeba bowiem podkreślić, że ugoda zawarta w tej sprawie przez oskarżonego związana jest z działalnością zupełnie innego podmiotu gospodarczego, a ponadto, a właściwie przede wszystkim, wypada zaakcentować, że treść owej

ugody nie ogranicza, bo z oczywistych względów nie może ograniczać (art. 8 § 1 kk), swobody orzecniczej Sądu procedującego w sprawie niniejszej.

Dla wyczerpania tematyki prawnej poruszonej w apelacji należy jeszcze zwrócić uwagę jej autorowi, że obowiązujący w chwili czynów przepis art. 25 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 214, poz. 1407 ze zm.) stanowił o refundacji jedynie tej części wynagrodzenia osób wykonujących pracę nakładczą, która odpowiada składce należnej na ubezpieczenie zdrowotne, emerytalne i wypadkowe. Tego rodzaju uregulowanie niczego jednak nie zmienia w tej części ustaleń faktycznych, które określają specyfikę zatrudnienia W. Z. i J. K. (2). Wymienieni byli bowiem zatrudnieni na podstawie umów o pracę, choć faktycznie, świadczona przez nich praca posiadała charakter nakładczy.

Natomiast ustosunkowując się do uwag apelującego traktujących na temat wartości szkody wyrządzonej przez oskarżonego, a ściślej rzecz ujmując podstawy jej ustalenia należy przypomnieć, iż zdaniem skarżącego, ową podstawę powinna stanowić opinia biegłego z zakresu księgowości. Konieczność jej uzyskania, w ocenie apelującego, wynika zaś z tego, że kwota wyłudzonych przez oskarżonego środków pieniężnych winna być pomniejszona o daniny publiczne (podatki, składki na ubezpieczenie społeczne), które wymieniony z tych środków regulował. Rzecz jednak w tym, że szkoda, z którą, tak jak w niniejszej sprawie, immanentnie związana jest korzyść majątkowa osiągnięta przez sprawcę w wyniku popełnienia przestępstwa, to nie osiągnięty przez niego zys łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, lecz kwota w następstwie, której ów sprawca przysparza aktywów bądź zmniejsza pasywa w swoim majątku. A zatem, tak postrzegając istotę szkody wyrządzonej przez Z. Ł., brak było podstaw do pomniejszania jej o wspomniane a uiszczone przez oskarżonego daniny publiczne. W konsekwencji, brak było również przesłanek do tego by ustalając wartość owej szkody odwoływać się do wiadomości specjalnych z zakresu księgowości. Wystarczające w tej kwestii były bowiem wyczerpujące i nie budzące wątpliwości dane uzyskane z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Podsumowując, należy więc skonkludować, że nie tylko dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonych dowodów, ale również poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne są bezbłędne. Poprawna jest także kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonemu, a wątpliwości nie budzi również prawidłowość rozstrzygnięcia kształtującego wymiar kar orzeczonych wobec Z. Ł. i to, zarówno tych jednostkowych, jak i łącznych. Kary te odzwierciedlają bowiem wszystkie, a więc podmiotowe oraz przedmiotowe, okoliczności czynów, zaś połączenie kary łącznej pozbawienia wolności ze środkiem probacyjnym jakim jest warunkowe zawieszenie jej wykonania, zdaniem Sądu odwoławczego, pozwoli w pełni i wszechstronnie ukształtować świadomość prawną oskarżonego. Z kolei nałożenie na niego w ramach wspomnianej probacji obowiązku naprawienia szkody, którego realizacja ma nastąpić w terminie 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku, nie może być postrzegane jako przejaw nadmiernej represji. Przeciwnie, ów obowiązek jest naturalną konsekwencją popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw. Natomiast odnosząc się do określonego w zaskarżonym wyroku sposobu oraz terminu wykonania tego obowiązku przez Z. Ł. wypada przypomnieć, że postępowanie prowadzone w niniejszej sprawie toczyło się od 1 czerwca 2006 r. Podkreślić także należy, że w dwóch poprzednio zapadłych w tej sprawie wyrokach na oskarżonego również nałożono wspomniany obowiązek, co oznacza, że wymieniony już od dawna miał świadomość tego, iż w bliższej bądź dalszej perspektywie będzie musiał zrealizować omawianą powinność. W tej sytuacji fakt pauperyzacji oskarżonego, który to notabene nie wynika z żadnych dowodów a jedynie z pisma uzupełniającego apelację, nie może doprowadzić do zmiany sposobu w jaki Sąd Okręgowy ukształtował wyżej wymieniony obowiązek.

O wydatkach związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd Apelacyjny rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 627 kpk i art. 636 § 1 kpk, zaś o opłacie należnej za to postępowanie na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).